

G

A

L

E

B

G
U

F

H

D

I

J

K

C

R

F

P

V

M

N

O

B S
éole

1

41. LETNIK
1994-1995

Č

A

B

S

S

MLADINSKA REVIJA
41. LETNIK 1994-95
SEPTEMBER 1994
ŠTEVILKA 1

Naslovna stran:
Katy Maurel, 5. r. (1993-94)
OŠ "Pinko Tomazič" TREBČE

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad

Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**
Naslov uredništva: **Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390** – Naročila in ekspedit: **7796600**

Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151**

Naročnina (10 števil): **30.000 lir**. Posamezna številka **3.500 lir**. Posamezna številka v Republiki Sloveniji **280 tolarjev**, naročnina **2.500 tolarjev**.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

Narodna in študijska knjižnica Trst

SKL
12660/1994/95

050-053.6

019980900

VSEBINA

Bina Štampe Žmavc: Jesen	1
Majda Koren: Ž. Medvedovski iz tretjega nadstropja gre v šolo	2
Miroslav Košuta: Galeb nad žitom	4
Karolina Kolmanič: Slonček	6
Berta Golob: Črka in glas	8
Tone Pavček: Nesrečen šolar	10
Marjan Tomšič: Čarobna palica	11
Vojan T. Arhar: Vse o šoli	15
Helena Bizjak: Kako se najlažje znebiš hudička	16
Meta Rainer: Spomin na počitnice	20
Vlado Firm: Muc prede	21
Monika Sulli: Križ - nekdanja ribiška vas	22
Klarisa M. Jovanovič: O ritmu in ritmičnih glasbilih	24
Vera Poljšak: Miselni vzorci	26
Jože Petelin: Skrivalnica: Pozabljeni kmetič	27
Križanka	28
Izpolnjevanka	29
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuharji: Slivov kolač	30
Šolarji pišejo	31
Galebove platničke od septembra do junija (3. stran platnice)	
Peter Furlan: Ronč in Brenč ... in semafor (4. stran platnice)	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 15, 21), Marjanca Jemec-Božič (str. 5), Mojca Cerjak (str. 1), Veno Dolenc (str. 24-25, 30), Peter Furlan (zadnja stran platnice), Marjan Manček (str. 3, 9), Jasna Merku (str. 11, 13-14), Klavdij Palčič (str. 10, 17, 19), Magda Tavčar (str. 6-7, 20, 26).

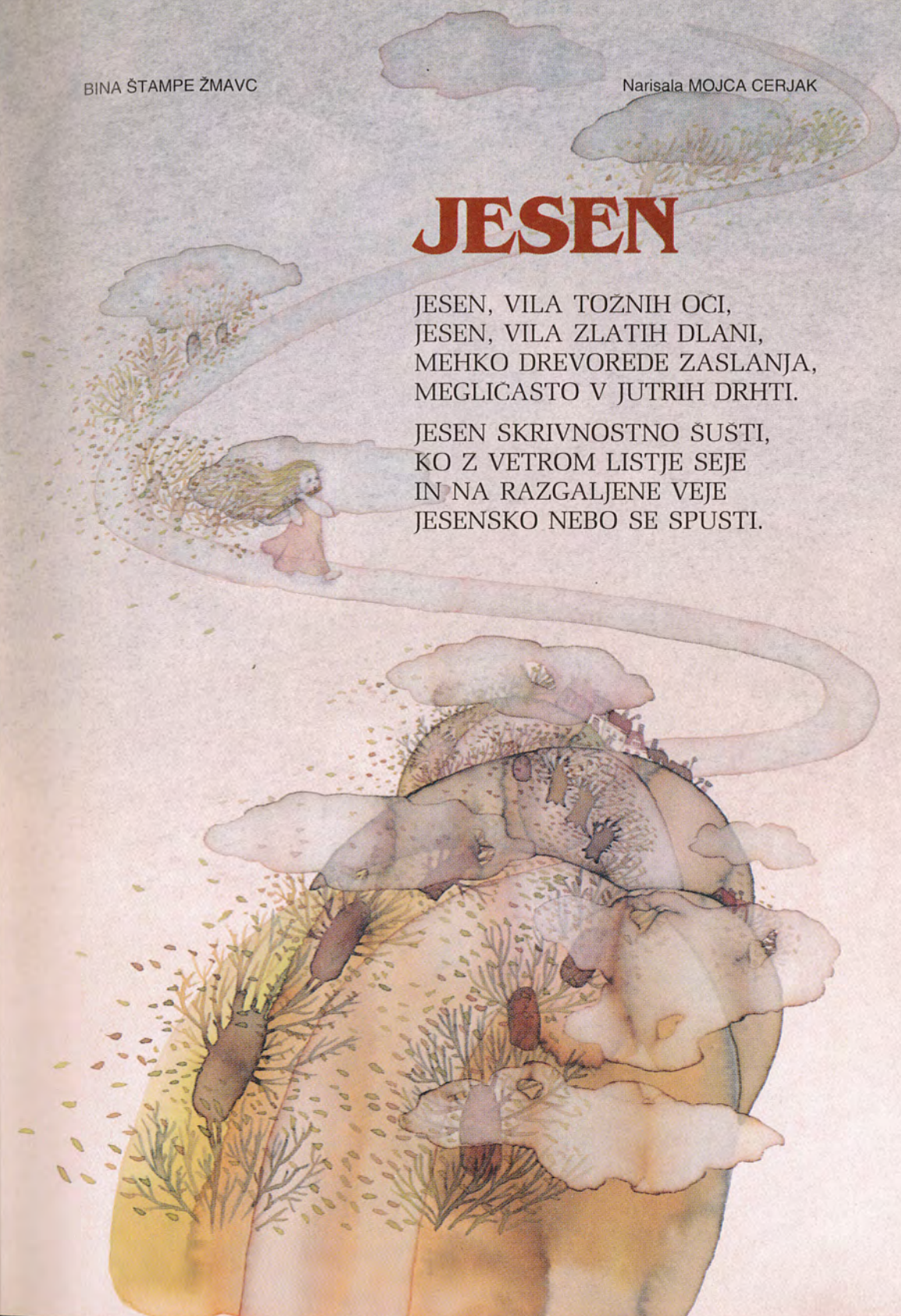
BINA ŠTAMPE ŽMAVC

Narisala MOJCA CERJAK

JESEN

JESEN, VILA TOZNIH OCI,
JESEN, VILA ZLATIH DLANI,
MEHKO DREVOREDE ZASLANJA,
MEGLICASTO V JUTRIH DRHTI.

JESEN SKRIVNOSTNO SUŠTI,
KO Z VETROM LISTJE SEJE
IN NA RAZGALJENE VEJE
JESENSKO NEBO SE SPUSTI.

Na Lepograjski ulici številka 13

Ž. Medvedovski iz tretjega nadstropja gre v šolo

NA LEPOGRAJSKI ULICI ŠTEVILKA 13 STOJI BLOK. V BLOKU SO ŠTIRI NADSTROPJA. V TRETJEM NADSTROPJU ŽIVI Ž. MEDVEDOVSKI.

Ž. MEDVEDOVSKI JE RAVNO PRAV VELIK MEDVED. IN KER JE RAVNO PRAV VELIK, GRE DANES PRVIČ V ŠOLO. DANES JE ON NAJPOMEMBNEJŠI PREBIVALEC V BLOKU.

RAVNOKAR JE PRIŠEL IZ BLOKA. NA RAMAH IMA ČISTO NOVO RDEČO TORBO. NA ŠAPAH IMA POLNOMA NOVE SUPERGE.

VSI PREBIVALCI BLOKA SO NA OKNIH.

IZ ČETRTEGA NADSTROPJA MU MAHA NORI RAČUNALNIČAR JURIJ VOLČINSKI. Z OKNA V DRUGEM NADSTROPJU MAHA Z ROBČKOM GOSPA ANA MAČKONOVA IN SI BRIŠE SOLZE. IZZA ZAVESE V PRVEM NADSTROPJU KUKA GOSPODIČNA LIZA JAZBEČARJEVA. TUDI ONA BI ŠLA RADA V ŠOLO, PA JE ŠE PREMAJHNA.

“SREČNO POT, Ž. MEDVEDOVSKI!” MU KLIČEJO. TUDI MI MU ŽELIMO SREČNO POT.

Galeb nad žitom

*Veter gre čez polje,
veter ve o jadrih.
Žita valovijo.
Jadra sredi njiv.*

*Oj, kako so bela,
oj, kako napeta!
S svojo jadrnico
sem galeb nad žitom.*

SLONČEK

Učiteljica stopi v razred. Njeni dolgi in odločni koraki vodijo naravnost do katedra. Tam odloži knjige, si naravna naočnike na nosu in zapiše manjkajoče učence. Spoznavanje narave je kar prijeten predmet, ki pritegne tudi manj navdušene učence. Pa se z očmi malo sprehodi po razredu, nadrobneje si ogleda Tončka in reče:

“Tonček, kaj veš o slonu?”

Tonček vstane, se ozre po sošolcih, se odkašlja, nakar sproži:

“Na slona se lahko nasloni muha. Muha je domača žival. Živi v hlevu, na dvorišču, na drevesih in v naši kuhinji.”

“Čakaj, fant!”

“V naši kuhinji, ja! Zadnjič je ena priletela. Vsi smo jo lovili. Nakar se muha umakne z dosegljive točke in se varno usidra na kuhinjski svetilki.”

“Počasi, fant!”

“Mama zleze na stol in krepko zamahne s kuhinjsko krpo po

svetilki. Takrat pošteno zacinglja in črepinje prekrijejo tla. Muha se previdno odstrani, vendar sem še lahko ujel, da ima...”

“O slonu govoriva!”

... “Da ima šest nog, je temno sive barve in ima krila in tipalke.”

“Slon?!” zre preplašeno vanj učiteljica.

“Ja, slon je temno sive barve!”

“Samo to si zadel.”

“Slon ima tudi noge, ne toliko kot muha, namesto tipalk ima okle in je malo večji od muhe.”

“Tonček, lepo te prosim!” ga z nasmehom prekine.

“Slon živi v Afriki in mogoče lahko tudi pri nas. Ampak jaz

ga še nisem videl. Muho pa sem. Muhe preganjajo razpršilci in lepljivi muholovci. Oče pravi, da je s takim muholovcem najuspešneje lovil prijateljeve lase. Slone pa lovijo ljudje. Muha lahko sede na slona, slon pa, če je manjše vrste, torej slonček, tudi na muho.”

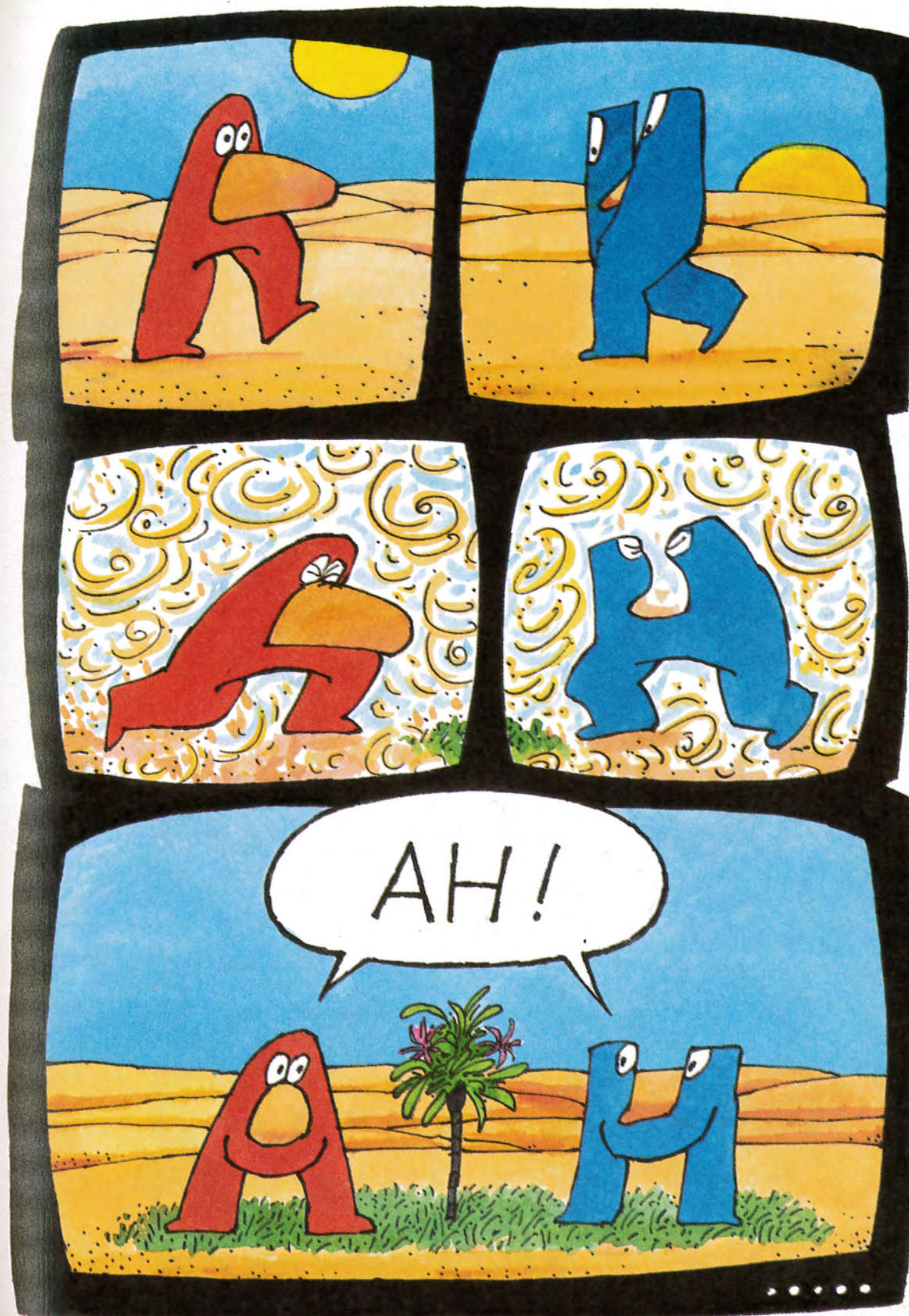
“Tonček, iz muhe si naredil slona!”

“Tudi odrasli to znajo,” zadovoljno doda Tonček in sede.

ČRKA IN GLAS

ČRKA je zapisan **GLAS**
 PO VSEM SVETU IN PRI NAS.
 V ČRKAH VSI POMENI SPIJO,
 Z GLASOM PA SPREGOVORIMO.
 GLAS JE GLASEN IN KRIČI,
 ČRKA TIHA IN MOLČI.
 ČRKE CELE ABECEDDE
 DRUGA DRUGI SO SOSEDE.
 MISEL VASE ULOVIJO,
 ZA VEČNO V SEBI OBDRŽIJO.
 GLAS TAKOJ ODPIHA VETER.
 "SAJ NI RES," RAZLAGA PETER,
 "TRAK UJAME GA MAGNETNI
 IN PRENESE V DALJNI KRAJ
 IN OD TAM SPET K NAM NAZAJ!"

Nesrečen šolar

V klopi poleg mene sedi Maja.
 Ima lepšo torbo kot jaz,
 ima lepše zvezke kot jaz,
 piše lepše črke kot jaz,
 a drugače je taka kot jaz.
 Smeje se tako kakor jaz,
 tepe se tako kakor jaz,
 celo žvižga tako kakor jaz
 in včasih kot jaz malo nagaja.
 Zato si mislim skoro na glas:
 Škoda, da fant ni kakor jaz,
 da Maj ni, da je le Maja!

Čarobna palica

Ko sem bil deček, sem sanjaril o čarovniški palici. Neznansko sem si jo želel imeti. Joj, kaj vse bi z njo pričaral, kaj vse bi uredil, spremenil! Sitno sosedo, ki je imela piko name, bi začaral v krastačo; tečno učiteljico Frido bi spremenil v posušeno drevo (kar je tudi v resnici bila!); Franeta, ki mi je kar naprej nagajal, bi začaral v pticka meniščka; in Marico, v katero sem bil zaljubljen, bi prestavil v pravljico o dobri vilici in palčkih...

Seveda čarovniške palice kot deček nisem našel in nihče mi je ni poklonil. Kljub temu sem še naprej sanjaril o njej; tudi potem, ko sem postal mladenič in zrel mož. Sanjaril sem, vendar se nikoli nisem vprašal, kakšna je pravzaprav takšna palica. Kako izgleda? Iz česa je narejena? Kaj se skriva v njej? In kako se z njo čara?

Pred nekaj dnevi pa mi je pisal prijatelj Emil iz "globoke" Istre. Razkril mi je skrivnost čarovniške palice. Nič si ne bom izmišljal, ampak bom iz pisma kar vso zgodbo prepisal:

* * *

Čarovniška palica nastane takrat, ko se kače ljubijo. To je enkrat konec maja ali v začetku junija. Takrat se poiščeta kača in kačun in si rečeta: "Čuj, je čas za ljubezen. Pojdiva se ljubiti." Tako si sikneta in se skrijeta v gosto grmovje. Tu se začneta dvigati na rep in se ovijata drug okoli drugega. To počenjata tako dolgo, dokler se ne spremenita v navpičnico in ne obmirujeta. Zdaj sta kot palica. Pravzaprav kot dve palici, ki se spiralno ovijata. Ko dosežeta takšno popolnost, zasijeta kot luč; v momentu sta razžarjeni in peklensko vroči ter nabiti z nezansko močjo. Če ju tisti moment zagleda človek, ki je rojen čarovnik, pa izreče besedo, ki jo jasno zasliši v sebi, kači olesenita; spremenita se v spiralno palico, s katero je možno čarati. Komur to uspe, mu ni treba storiti nič drugega, kot da oleseneli kači, spremenjeni v palico, pobere in gre domov. Spotoma pa že lahko čara. Recimo: Vidi, da se bliža nevihta. Dvigne to palico proti oblakom in reče: "Razidite se! In naj posije sonce!" Pri priči se to zgodi.

Človek, ki postane srečen lastnik čarovniške palice, pa jo mora ljubosumno skrivati. Nikomur je ne sme pokazati

in nihče je ne sme odkriti. Če se kaj takega zgodi, palica izgubi vso moč.

* * *

Tako mi je pisal prijatelj. Ob tem sem se spomnil, da sem pred leti na podstrešju zelo stare in zapuščene kmečke hiše našel takšno palico. Dve črni palici sta se ovijali druga okoli druge in na zgornjem koncu sta bili podobni kačjima glavama, na spodnjem pa dvema koničastima repoma, upognjenima v obliki črke L. Ne vem, kam sem zataknil to palico. Moram pogledati in jo najti. Če mi uspe, vam bom sporočil in potem bomo poskusili kaj pričarati.

Seveda le pod pogojem, da je kateri od vas rojen čarovnik. Rojen? Kaj to pomeni, sprašujete. No, da se je pač rodil čarovnik. Da ima v sebi takšno moč. In kako jo odkrije? Kako ve, da je rojen čarovnik? Hm, pač tako, da poskusi čarati z mislimi. Če mu uspe, pomeni, da je pač tako rojen. Rojen kot Abra Kadabra, kot Čiribu Čiriba. Poskusite!

VSE O ŠOLI

ŠOLA HRAM JE UČENOSTI,
NI GA, KI TEGA NE VE;
KDOR RAD RASEL BI V MODROSTI,
UKAŽELJEN V ŠOLO GRE.

ŠOLA JE ŠE KRAJ BRIDKOSTI,
ČE SE ENKE ZAREDE,
HIŠA TUDI JE RADOSTI,
KO ODLIČNE ZAŽARE.

ŠOLA NOSI NAM NOVOSTI,
V NJEJ SKRIVNOSTI SE GODE,
VSI JI DAMO DEL MLADOSTI,
V ŽENE ZRASTEMO, MOŽE.

Zgodbe in pripovedke iz okolice Šempasa na Primorskem

Kako se najlažje znebiš hudička

Šempas pri Novi Gorici in njegova okolica so precej živahni kraji. Tu še danes živi ljudska beseda v raznih pripovedkah in zgodbah. Ljudje si jih pripovedujejo ob luščenju koruze ali drugih kmečkih opravilih, ko so roke polne dela in ima jezik vso svobodo. Ljudje, ki živijo v podnožju Trnovske planote (nekateri hišice čepe visoko, skoraj v njenem okrilju) so večinoma kmetje. To so grčavi ljudje, zakopani v svojo obilno gnojeno zemljo, ki dobro rodi. Mesto na njihov način življenja ni mnogo vplivalo, vedno jim je pomenilo le dodatni vir dohodka. Ko je bila Primorska pod Italijo, so nosili prodajat v Gorico ze-

lenjavo, perutnino in poljske pridelke, da so lahko potem kupili nekatere stvari za vsakdanjo rabo. Pa pot v "staro" Gorico, kot pravimo danes Gorico na italijanski strani, ni bila ravno kratka. V gostilni ob poti si je kmet prav rad malo privezal dušo. Potem mu je bila pot malo krajša. Lahko pa se je tudi zgodilo, da je kmet, ki je globlje pogledal v kozarec, srečal hudiča in imel z njim težave. Kakšne, o tem govori ta pripovedka, ki je v šempaških krajih precej razširjena.

Zgodilo se je v Šikavcu pri Habinovih.

Gospodar je peljal prodat drva v Gorico. Sklenil je, da si

bo kupil škatlo za tobak, čeprav bo hudič v njej. In res! Kupil si je lepo tobačno škatlo in jo spravil v žep. V žepu pa mu je postajala vedno težja. Ko je prišel do Lijaka,

je zato pogledal v škatlo. A iz škatle vstane hudič! Oblečene ima rdeče hlačke, na glavi pa mu rasteta dva rožička. Gospodar se hudo prestraši in hudička s škatlo vred

vrže v izvirek Lijak. Nato pa v strahu nadaljuje pot. V neki krčmi stopi še na dva kozarčka. Potem odide domov.

Toda ko pride domov, zagleda na peči hudička. Začuden ga vpraša: "Kaj pa ti tukaj?" Hudič mu smeje odgovori: "Ste že prišli? Jaz se pa sušim."

Hudiček ni hotel več od hiše. Morali so ga sprejeti za hlapca s pogojem, da bo vse naredil, kar mu bodo ukazali. In tako je pozimi krmil živino. Pri Habinovih bi se ga kljub temu radi znebili, pa so mu kuhali sam bob. Nekega dne, ko ga je gospodinja poklicala h kosilu, je bil na mizi spet bob. Jezen je pahnil hudiček krožnik od sebe in rekel: "Trd je bob, Pirh visi za rep pod strop!" Gospodinja je stekla v hlev in našla vola, po imenu Pirh, viseti za rep pod stropom. Poklicala je na pomoč soseda, ki je skušal sneti vola. Toda to se mu ni posrečilo. Tedaj se je hudič zasmel in rekel, naj mu skuhajo boljše kosilo, pa bo

sam snel vola. Gospodinja mu je hitro pripravila dobro mineštro in slastno pečenko z rdečim radičem. Hudič je vse pojedel, se obrisal ob desni rokav in šel v hlev snet vola.

Prišlo je poletje. Trava je bila že dovolj visoka za košnjo. Zato je gospodar ukazal hudiču, da mora do sedmih zjutraj pokositi seno.

Hudič je odšel že zgodaj, še prej pa je naročil, naj mu prinesejo zajtrk ob sedmih. Zajtrk je prinesla dekla. Takrat je bila senožet že pokošena. Dekla je videla enega samega hudiča, ki ji je ukazal, naj pripravi sedem krožnikov. Ko je hudič jedel, je hrana zmanjkovala z vseh sedmih. Prestrašena je dekla to povedala doma gospodarju.

Vreme je bilo ugodno in seno se je posušilo. Treba je bilo pripeljati domov tri, štiri vozove. Gospodar pa je ukazal hudiču, da mora pripeljati vse naenkrat. Hudič je res vse spravil na voz in odpeljal po kamnitem klancu. Kolo je zavozilo čez debel kamen in

voz se je zvrnil. Še preden pa se je gospodar začel jeziti, je šel hudič pod voz in ga sam dvignil.

Pri Habinovih bi se hudiča še vedno radi znebili, a ga na noben način niso mogli spraviti od hiše. Vse naloge je rešil.

Nekega dne pa se gospodar domisli: reče hudiču, naj mu zadaj nastavi

klobuk. Pri tem naj dobro pazi, da mu kaj ne bo ušlo. Gospodar se je napel in zadaj je zagrmelo. Hudič hitro stisne klobuk, da mu kaj ne uide. Ko pa v klobuk pogleda ni tam ničesar. Gospodar v smeh, hudič pa v jok. Zdaj je moral od hiše. A če bi gospodar ne bil tako prebrisan, bi bil še danes v Šikavcu hudič.

Spomin na počitnice

Jelka ima še v živem pomenu
letovanje pri stricu Martinu:
hišo in travnik,
kravico, ptičke,
zadaj pa gričke
in modro nebo
in sonce in luno
in zvezd več kot sto...

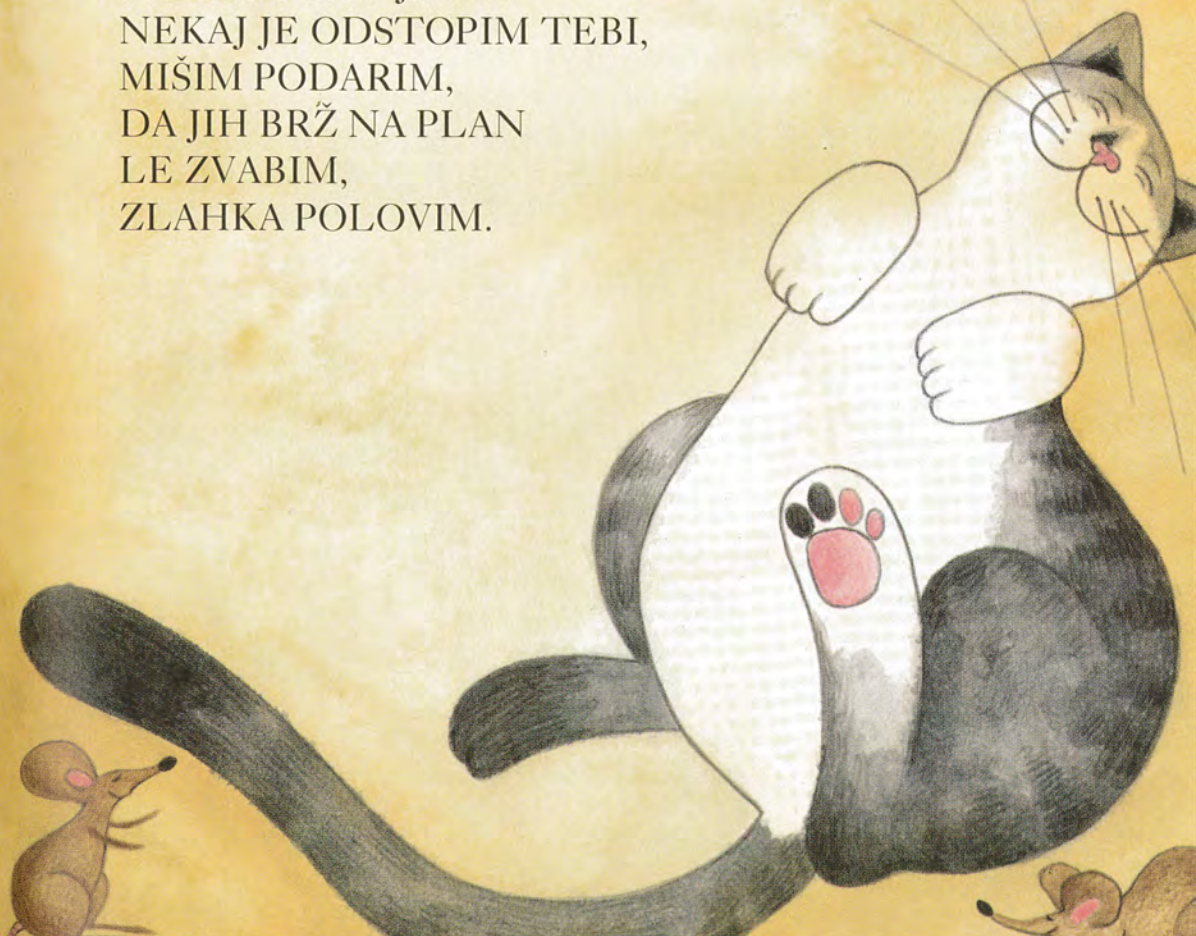
Jelka spomin svoj nariše
in se pod sliko podpiše.

Pomagaajte ji dokončati risbico!

MUC PREDE

PREDEM, PREDEM,
NIČ NE SPREDEM,
KDO LE PRAVI TO?
DOBRO VOLJO PREDEM,
PREDEM,
KAR CEL KUP JE BO.
NEKAJ JE Odstopim TEBI,
MIŠIM PODARIM,
DA JIH BRŽ NA PLAN
LE ZVABIM,
ZLAHKA POLOVIM.

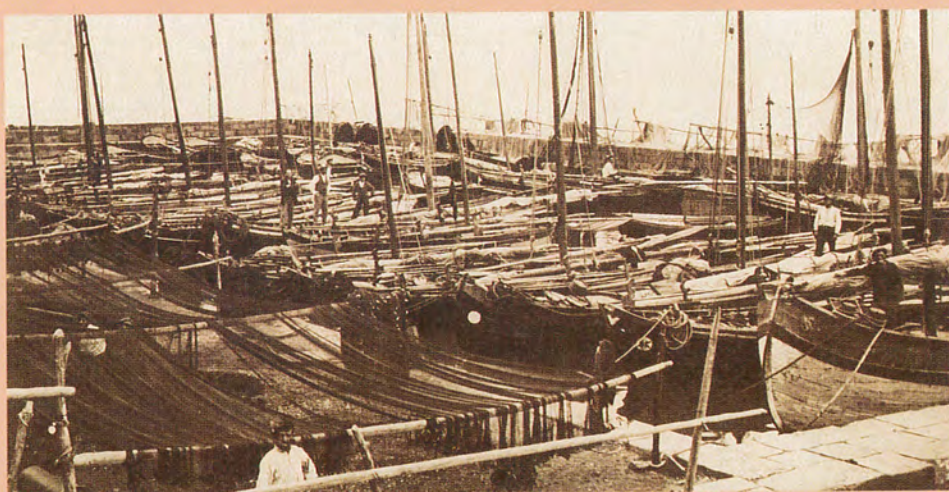

Križ - nekdanj ribiška vas

Naselje Križ leži v zaledju Trsta na Kraškem robu, ki se strmo spušča proti morju.

V začetku prejšnjega stoletja je bil Križ značilna ribiška vas. Moški so bili večinoma ribiči, ženske pa so se ukvarjale z živino in so nosile v mesto prodajat mleko.

Ribiški poklic je bil zelo težaven, saj so bili "peškadurji" tudi več dni od doma. Na barke so stopili proti večeru in bili na njih vse do jutra. Vsaka skupina ribičev se je na lov odpravila z dvema barkama: na majhni, na kateri je bil en ribič, je bila lampara (luč), da je privabljala ribe. – Na veliki pa so bili običajno štirje ribiči z mrežami. Barke so bile na vesla, hkrati so veslali vsi. Ob vetrovnih dneh so razprli "vjeluo" - jadro. Kadar so bile ribe pod majhno barko, je peškadur, ki je bil na njej poklical veliko barko. Z dolgimi mrežami so ribiči obkolili plen. Mreže so stisnili in jih potegnili iz vode. Ko jim je bila sreča naklonjena, so v eni noči ulovili od 7 do 8 kvintalov rib. Te so nato spravili v lesene "kašete" – zaboje in jih pokrili z ledom, ki so ga vsak dan kupovali v Trstu. RIBE so okrog 6 ure zjutraj pripeljali v tržaško glavno ribarnico na nabrežju. Tu so jih pričakali "komi-

Kriški portič (Mul) med obema vojnama (Foto iz arhiva Kamila Košute)

Ribiči na tuneri v kriškem portiču (Foto iz arhiva Kamila Košute)

sarji", ki so bili neke vrste posredniki med ribiči in prodajalci rib. Hkrati so ribe tudi pregledali in jim določili ceno. Sami so si zadržali skoraj desetino provizije. Večino rib so prodali, kar pa je ostalo, so vrgli v morje pri svetilniku. Številni delfini, ki so takrat plavali v našem morju, so tako imeli pravo poslastico. Prav ti simpatični sesalci so ribičem večkrat nehote povzročili veliko škodo, ker so jim strgali mreže. To je pomenilo za ribiče še dodatno delo, saj so jih morali na obrežju dolge ure šivati. Mreže so šivali s posebnimi lesenimi iglami, da bi jih ne pokvarili, ker so bile iz bombaža. Pogostoma so jih morali tudi prati in skrbno barvati z borovo lupino, da jih ne bi razjedla morska sol.

Mrež je bilo več vrst. Razlikovale so se po velikosti lukenj. Vsaka je imela svoje ime in je bila namenjena za ulov določenih rib. Naprimer mreža "mlejda" za sardele, "šakaleva" za vse vrste rib, "pašeljera" za morski list. Peškadurji so lovili po "štajonu", to pomeni, da so v vsakem letnem času lovili določeno vrsto rib. Ko v Tržaškem zalivu ni bilo dovolj rib, so se morali z barko premikati v druge kraje. Tako so kriški peškadurji lovili od Gradeža do Benetk.

Svoje delo so skrbno opravljali celo leto, tudi v najhujšem mrazu. Zaradi razburkanega morja in burje so se včasih pripetile tudi hude nesreče. Kljub nevarnemu in revnemu poklicu, ker so zaslužili malo, so ga kriški ribiči opravljali z velikim veseljem, saj jim je ribolov pomenil stik z morjem in veselo družbo.

tudi jaz znam igrati...

O ritmu in ritmičnih glasbilih

Na kaj pomislite, ko slišite besedo glasba? Za prav majhne otroke je glasba predvsem lepa pesmica z enostavnim, razumljivim besedilom. Če naj besedilo

pojemo, moramo poznati melodijo. Med petjem si kaj radi dajemo **ritem**, tako da vsi skupaj ploskamo, rezijanski godci pa med igranjem udarjajo z nogo ob tla.

Vsi vemo, da hiše, v katerih stanujemo, stojijo na temeljih. Če bi svoja bivališča postavljali na gola tla, bi se sesula kot hiške iz kart. Prav tako je z glasbo in z vsako, tudi najenostavnejšo pesmico: brez natančno določenega ritma bi se razlezla kot testo v pre-

velikem pekaču. Nekaterim afriškim ljudstvom je ritem tako pomemben, da svoje pesmi in plese spremljajo samo z ritmičnimi glasbili.

Mi svoje pesmi najraje spremljamo z glasbili, ki igrajo melodijo. Kljub temu včasih prav radi posežemo po takih, s katerimi poudarimo in osvežimo ritem. V prodajalni z glasbili lahko kupimo: tamburin, činele, kraguljčke, katanjete, triangel, lesene paličice... Prenekatero ritmično glasbilo pa lahko izdelamo tudi sami. O tem prihodnjič.

za listke

Miselni vzorci

Skrivalnica

Pozabljivi kmetič

Zgodaj zjutraj je kmet Janez pogledal v nebo in si zamrmral:

– Lepo vreme bo, trava je ravno prav visoka, danes grem kositi!

Zahlačal je proti travniku in bil tako zamišljen, da ni opazil dveh ptičev, ki sta sedela na češnjevi veji. Bila sta **????**.

– Janez je pa res pozabljiv, je čivknil prvi ptič drugemu, kositi gre, pa je nekaj pozabil!

Na robu travnika sta se pasla dva **????**. Zamišljeni Janez ju še opazil ni in tudi slišal ne, ko je prvi zarigal drugemu:

– la, ia, glej tega pozabljiveža. Kositi gre, pa je nekaj pozabil!

Ko je Janez hotel začeti s košnjo, se je tlesknil po čelu in vzkliknil:

– Madoncapolonca, kako sem pozabljiv!

Jadno je odhlamudral domov po dve stvari, ki ju potrebuje kosec.

Po kateri dve?

V zgodbici vstavi na mesto, kjer so vprašaji, dve besedi. Prepiši ju na spodnje črtice in dobil boš imeni dveh stvari, ki ju je Janez pozabil. Oboje nariši, tudi kosca na travniku.

Križanka

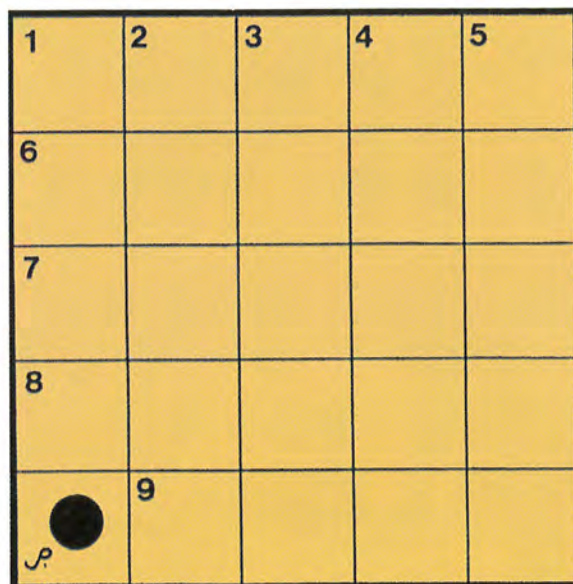
V vsakem spodnjem stavku manjka po ena beseda na mestu, kjer so črtice. Ugani te besede in jih vpiši v lik.

Vodoravno:

- 1 Del gradu, ki je najvišji, se imenuje - - - - -
- 6 Čevlje izdeluje čevljar, vrvi pa - - - - -
- 7 Naša teta - - - - - silno rada spančka. (pozor, ime tete se rima na zadnjo besedo v stavku)
- 8 Atlet, ki meče kroglo, kopje ali disk je metalec, atlet, ki teče pa je - - - - -
- 9 Kajenju tobaka so včasih rekli tudi - - - - - (beseda je tudi žensko ime)

Navpično:

- 1 Povabljenec na svatbi se imenuje - - - - -
- 2 Ribič lahko ujame ribo z mrežo ali pa na - - - - -
- 3 Mlada psica je psička, mlada ovca pa - - - - -
- 4 Služabnik, ki streže v uniformi se imenuje - - - - -
- 5 Staro orožje za metanje kamnitih ali kovinskih krogel se je imenovalo - - - - - (od FRAČE se razlikuje le v eni črki)

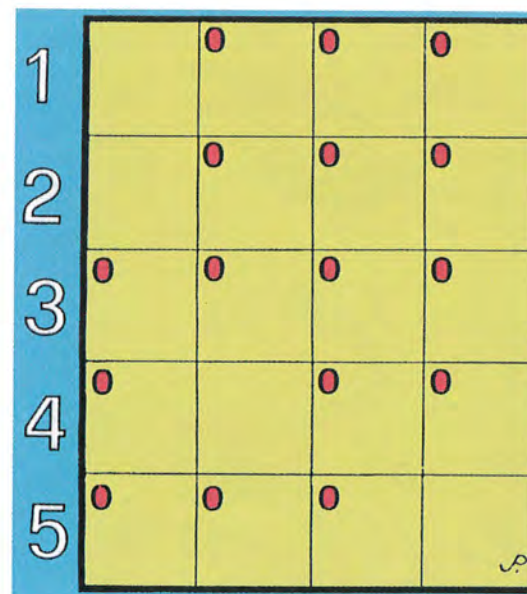

Izpolnjevanka

Ugani naslednje besede in jih vpiši vodoravno v lik:

- 1 moško ime, ki goduje tretjega februarja
- 2 najhladnejši letni čas
- 3 matematični znak pri množenju, X
- 4 sladkovodna riba (skriva se v besedi JEKLEN)
- 5 pripadnik Ogrov

Črke, ki pridejo na polja, ki so označena z **O**, beri po vodoravnih vrsticah. Dobil boš slovenski pregovor, ki ga vpiši na spodnje črtice:

Slivov kolač

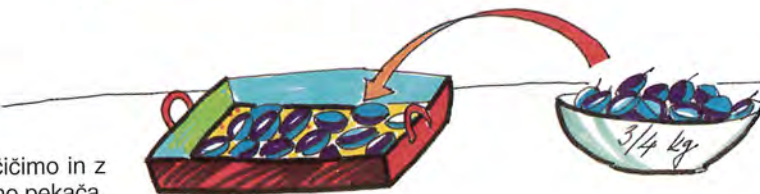
1

Pekač namastimo in na rahlo potresemo s koruzno moko.

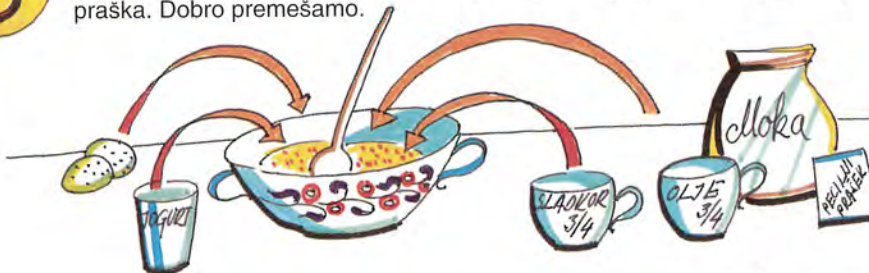
2

3/4 kg sliv izkoščičimo in z njimi pokrijemo dno pekača.

3

3/4 čajne skodelice sladkorja, 2 jajci, 1 skodelico jogurta in 3/4 skodelice olja stepemo v tekočo zmes. Dodamo 2 skodelici moke, ki smo jo presejali skupaj z 1 žličko pecilnega praška. Dobro premešamo.

4

Zlijemo v pekač in postavimo v razgreto pečico. Pečemo dobre pol ure pri 180°C.

šolarji pišejo

NAŠA VAS TREBČE

Učenke 2. in 3. razreda OŠ P. Tomažič smo šle na sprehod po Trebčah, da bi spoznale nekatere zanimivosti naše vasi. Vodila nas je gospa Anica Malalan, ki deluje v KD Primorec. Poučni sprehod se je začel pred vaško cerkvijo, kjer so se v starih časih vaščani zbirali okoli velike lipe. Zdaj stoji na tem mestu spomenik padlim.

Vas Trebče je nastala na robu polja, ki mu pravijo Polje. Danes se vije tam cesta. Vaščani so bili kmetovalci, zaradi pomanjkanja pa so se zaposlili v bližnjih vaseh ali v Trstu.

Ženske so nosile mleko v Trst. Vsak dan so šle peš v mesto čez Vrh.

Na poučnem sprehodu smo opazovali tudi stare kamnite hiše. Najstarejše imajo streho pokrito s škrljami in zelo majhna okna. Nekatere hiše imajo še zunanje kamnite štopnice in baladur. Na dvoriščih pred hišami so štirne (vodnjaki). Na dvorišče so prihajali skozi značilen vhod "kaluno" ali "kolonjo". Videli smo zelo staro kaluno, na kateri je vklesana letnica 1781. Pred to kaluno je jasa, ki ji pravimo Na plesu, ker so tukaj vaščani v starih časih prirejali veselice.

Na poučnem sprehodu smo se res veliko naučile in prihodnjič bomo odkrile, še druge zanimivosti o Trebčah.

Sophia, Roberta, Serena, Greta, 3. r.
OŠ Pinko Tomažič-Trebče

V stari hiši v Trebčah smo si ogledali ognjišče. Nad ognjem je visel velik lonec. Sedeli smo pri ognju. Na polici smo tudi videli stare lonce in tisti vrč, s katerim so nekoč hodili po vodo. Gospodar nam je povedal veliko zanimivosti o ognjišču.

Metka Sinigoi, 3. r.
OŠ Pinko Tomažič-Trebče

POUČNA EKSKURZIJA V GROPADO

Nekega sončnega dne smo učenke 2. in 3. razreda šle peš iz Trebč v Gropado, da bi si tam ogledale mlako.

Vodila nas je biologinja Damjana Ota. Po poti smo opazovale rastline in živalice. Odkrile smo vrsto gosonic in osja gnezda. Bližale smo se mlaki in že od daleč smo slišale živahno kvakanje. Ko smo bile čisto blizu mlake, so nekatere žabe utihnile. Na enem robu mlake smo zagledale skupino paglavcev. Opazile smo, da imajo paglavci veliko glavo ter repek. V mlaki sta bili tudi dve želvici.

Plavale so ribice, žabe so kvakale in skakale.

Učenke 2. in 3. razreda
OŠ Pinko Tomazič-Trebče

DEBELE LAŽI

NABIRANJE JURČKOV

Z avtom smo se odpeljali proti reki Soči, da bi iskali jurčke. Na žalost nismo našli niti enega. Vsi obupani smo odšli proti avtomobilu in kar naenkrat zagledali jurčka velikana. Velik je bil deset metrov, širok tri metre in težak eno tono. Poizkusili smo ga odtrgati, a ni in ni šlo. Na srečo je prišel mimo nakladač. Vendar jurčka nismo mogli naložiti. Dali smo ga na avto, avto pa se ni in ni premaknil. Se sreča, da je tata prejšnji dan kupil veliko tovorno ladjo. Jurčka smo naložili na ladjo in ga po reki Soči odpeljali naravnost pred našo hišo. Doma smo ga spravili v garažo. Naslednjega dne smo ga v garaži z motorno žago razrezali. Polovico smo ga pojedli za večerjo, drugo polovico pa vložili, posušili in nekaj dali tudi v zmrzovalno skrinjo.

Cela vas je bila nevoščljiva zaradi tega jurčka, mi pa ponosni in važni.

Nejc Velikonja, 7. r. OŠ Otlica

NA ŠPIČKI TRIGLAVA

Nekega dne je iz hriba, visokega okoli tisoč metrov, bruhnila lava.

Bruhala je natanko dva dneva, tri ure, dvajset minut in devet sekund. Cela Slovenija je bila pod lavo, špička Triglava pa je kukala iz lave kakor morski galeb iz morja. Uničilo je vse drevje, avtomobile, hiše, ljudi. Na tej špički Triglava sem sedel jaz in dirigiral zboru planinskih orlov.

Hec obstaja, lagati pa ni lepo. Je zate slabo?

Dejan Krapež, 7. r. OŠ Otlica

MOTOR

Med letošnjimi počitnicami se mi je nekega dne zahotelo svežega zraka, zato sem se podal v gozd.

Ko se nekaj časa sprehajam po gozdni cesti, pripelje vlak, poln potnikov. Bili so Kitajci. Ustavili so se in jaz sem bil nekaj časa za vodiča. Peljal sem jih okoli jezera v Šibeh, pokazal sem jim muzej in grad za Oblim vrhom. Ko so se poslovili, so mi v zahvalo podarili lep japonski motor. Z njim se sedaj vozim v šolo.

Marko Žigon, 7. r. OŠ Otlica

LAŽI

Nekega dne sem šel na sprehod. Prišel sem na rob Vrha in gledal v Ajdovščino.

Iz globoke skalnate špranje vidim rasti debelo čebulo. Tako je debela kakor košato drevo. Vesel sem, ker sem jo našel, saj jo mama rabi za pripravo golaža. Poskusim jo izpuliti, a ne gre. Nato grem domov in vprežem dva muca, psa, kokoš in petelina. Ker so to močne živali, so brez težav izpulile čebulo. Skupno jo vlečemo domov. Ugotavljamo, kam bi jo shranili. Nikjer ni bilo dovolj prostora zanjo. Nato se mama odloči, da bo takoj skuhala golaž. Toda joj, mama lupi čebulo in joče. Vsi jo tolažimo, ona pa kar naprej joče. Solze so poplavile kuhinjo in se valile v druge prostore stanovanja. Ko se mama končno neha jokati, jo vprašam: "Sem ti privlekel pekočo čebulo, kaj?"

Ona pa mi odgovori: "Saj ni bila kriva čebula, ampak tvoja domača naloga, Marko!"

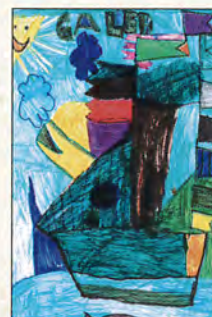
Marko Vidmar, 6. r. OŠ Otlica

Galebove platničke od septembra do junija

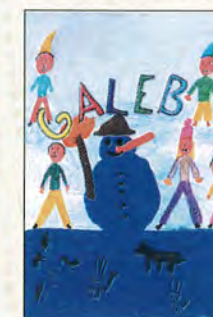
Katy Maurel, 5. r.
OŠ "Pinko Tomazič"
TREBČE

Freya Behrens, 1. r.
OŠ "Oton Župančič"
SV. IVAN

Marisa Ferluga, 4. r.
OŠ "Ivan Grbec"
ŠKEDENJ

Samanta Hortenska, 2. r.
OŠ "Oton Župančič"
SV. IVAN

Luka Peric, 4. r.
OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

Deborah Vitez, 4. r.
OŠ PROSEK

Maruša Morelj, 1. r.
OŠ KOŠANA

Sara Bevilacqua, 5. r.
OŠ "F. S. Finžgar"
BARKOVLJE

Michele Kozman, 3. r.
OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

Andrej Marušič, 1. r.
OŠ "Karel Širok"
DONADONI

Dragi solarji!

Na natečaj za Galebove naslovnice ste ob izteku šolskega leta poslali 237 risbic. Koliko vaših zgodbic in drobnih radosti ste v barvah oživili na papirju! V uredništvu smo jih večkrat pregledali in občudovali. Težko se je bilo odločiti in jih izbrati le deset. V naslednjih številkah bomo zato objavili in nagradili še dvajset risbic. Vsem, ki ste pridno risali, čestitamo, in hvala učiteljem, da so vas vzpodbujali!

Pravkar imate v rokah prvo številko vašega Galeba. Ostani- te mu prijatelji skozi vse šolsko leto. Prebirajte ga v šoli in doma s starši, rešujte uganke, križanke, izpolnjevanke... Nekaj strani je namenjenih zgodbicam v vaših spisih in pesmicam. Pišite in risite za Galeba, da boste ponosni nanj.

Pa še to: želim vam, da bi se v šoli krasno počutili, da bi rasli kot srečni veselošolci!

Majda Železnik, urednica

Ronč in Brenč... in semafor

